

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 268/2023-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Majtkový Holding, a. s.**, Staromestská 3, Bratislava, IČO 35 823 364, zastúpenej Mgr. Martinom Babčanikom, advokátom, Oravská 1348/8, Miloslavov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 17 CoE 69/2022-66 z 19. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 17 CoE 69/2022-66 z 19. januára 2023 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 17 CoE 69/2022-66 z 19. januára 2023 **z r u š u j e** a **v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Prešove **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **530,86 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 25. apríla 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 69/2022-66 z 19. januára 2023.

2. Sťažovateľka vo svojom podaní uvádza, že ako oprávnená v exekučnej veci o vymożenie sumy 4 188,55 eur s príslušenstvom vymáhala od povinného svoju pohľadávku judikovanú zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Bratislava V č. k. 3 Zm 654/2009-42 z 9. februára 2010. Uvedená vec bola vedená na Okresnom súde Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 Er 460/2010. V súlade s novelou zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) vykonanou zákonom č. 438/2015 Z. z. svoj návrh v označenom konaní okresného súdu doplnila „o všetky rozhodujúce skutočnosti týkajúceho sa vlastného vzťahu s povinným“. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 2 Er 460/2010-41 z 29. marca 2022 exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m) EP zastavil, keď konštatoval, že zmenkový súd neskúmal spotrebiteľskú zmluvu, z ktorej plnenie bolo zabezpečené predloženou zmenkou, z čoho je zrejmé, že v základnom konaní nebolo prihliadnuté na prípadné neprijateľné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky. Konštatoval, že predmetná zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, a preto je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) EP v znení účinnom do 31. marca 2017 (s poukazom na § 243 ods. 4 EP, pozn.). Vychádzal z prezumpcie dôvodu na zastavenie exekúcie (§ 243 ods. 6 EP) a exekúciu zastavil. Sťažovateľka proti označenému uzneseniu okresného súdu podala odvolanie. O jej odvolaní rozhodol krajský súd svojím napadnutým uznesením tak, že ho ako vecne správne potvrdil, pričom sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s dôvodmi súdu prvej inštancie a konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala vlastný vzťah oprávneného s povinným, preto sa ani jej ostatnými odvolacími námietkami nezaoberal. Nespokojná s výsledkom exekučného konania sa so svojou sťažnosťou obracia na ústavný súd.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu namieta, že „odvolací súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s podstatnými vecnými argumentami sťažovateľa“. Tvrdí, že ignorovaním zákonnej povinnosti v zmysle § 387 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolací súd porušil jej označené práva, konkrétne právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Namieta tiež, že krajský súd nereflektoval na ňou namietanú konkrétnu judikatúru najvyššieho súdu, v zmysle ktorej nepostačuje, že súd v základnom zmenkovom konaní neskúmal spotrebiteľskú zmluvu, ale pre naplnenie hypotézy právnej normy § 57 ods. 1 písm. m) EP musí exekučný súd nevyhnutne identifikovať aj konkrétnu neprijateľnú zmluvnú podmienku, obmedzenie či neprípustnosť použitia zmenky, alebo konkrétny rozpor s dobrými mravmi, na ktoré v základnom konaní nebolo prihliadnuté. V tejto súvislosti ďalej argumentuje tým, že následne „exekučný súd musí vyhodnotiť, v akej miere je s ohľadom na zistené konkrétne neprijateľné podmienky uplatnený nárok zo zmenky primeraný a len nad tento rámec vymożenie nároku nepripustiť a exekúciu zastaviť“. Inými slovami, ak aj exekučný súd zistil, že došlo k uplatneniu neprijateľnej podmienky v rámci uplatnenia nárokov zo zmenky, tak exekučný súd mal podľa prezentovaného názoru sťažovateľky zastaviť exekúciu len v tej časti uplatneného nároku, v ktorej došlo k navýšeniu nároku v dôsledku uplatnenia takejto neprijateľnej podmienky, teda mal exekúciu zastaviť len v časti, a nie v celku. Na podporu svojej argumentácie poukazuje aj na viaceré rozhodnutia vyšších súdnych autorít vrátane ústavného súdu a tvrdí, že aj napriek skutočnosti, že na ne poukazovala a argumentovala v nimi v napadnutom exekučnom konaní, vo veci konajúce súdy ich nijako nezohľadnili a nevysporiadali sa s nimi, teda arbitrárne

dospeli k záveru o potrebe zastaviť exekučné konanie. Za zmätočný až absurdný argument a záver považuje konštatovanie krajského súdu, že nepreukázala vlastný vzťah oprávneného s povinným (bod 1 odôvodnenia), keď na inom mieste tohto istého rozhodnutia (bod 12 odôvodnenia) uvádza, že vlastný vzťah týkajúci sa oprávneného a povinných vznikol na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú, s čím sa odvolací súd stotožnil.

4. Vychádzajúc zo svojej argumentácie, sťažovateľka dospieva k presvedčeniu, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv, preto v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, zrušil ho a priznal jej náhradu trov konania.

5. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 268/2023-17 z 24. mája 2023 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu.

6. Následne ústavný súd 4. júla 2023 vyzval krajský súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej ústavnej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. V ten istý deň zároveň upovedomil zúčastnené osoby (v procesnom postavení povinných v exekučnom konaní, pozn.) o práve vyjadriť sa k prijatej sťažnosti.

II.

Vyjadrenie krajského súdu a zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie krajského súdu:

7. Vyjadrenie krajského súdu sp. zn. Spr 311/2023 zo 19. júla 2023 spolu aj so zberným spisom boli ústavnému súdu doručené 26. júla 2023. Krajský súd vo svojom vyjadrení v podstatnom uviedol, že *„podľa nás odvolací súd konal v medziach svojej právomoci. Jeho úvahy napísané v dôvodoch rozhodnutia zo dňa 19. 01. 2023 vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, majúce oporu v obsahu spisového materiálu. Súd vyhodnotil tie skutočnosti, ktoré boli relevantné pre rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie“*; v ostatnom odkázal na písomné vyjadrenie predsedníčky senátu. Predsedníčka senátu vo svojom pripojenom vyjadrení v podstatnom k veci uviedla, že *„odvolacie rozhodnutie v jednom celku s prvoinštančným rozhodnutím dostatočne vyčerpávajúce, jasne a zrozumiteľne sa vysporiadava so všetkými podstatnými argumentami opierajúc sa o správny skutkový a právny základ prvoinštančného rozhodnutia. Tvrdené porušenie práva podľa čl.46 ods.1 Ústavy SR a čl. 6 ods.1 Dohovoru nie je dané. Preto považujem ústavnú sťažnosť oprávneného za nedôvodnú.“*

8. V závere krajský súd vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

II.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

9. Zúčastnené osoby svoje právo vyjadriť sa k prijatej sťažnosti v lehote určenej ústavným súdom nevyužili a neurobili tak ani do prijatia tohto rozhodnutia.

II.3. Replika sťažovateľky:

10. Právny zástupca sťažovateľky sa k stanovisku krajského súdu vyjadril podaním doručeným 27. júla 2023. V podstatnom uviedol, že zotrváva na dôvodnosti podanej sťažnosti v celom rozsahu. Pokiaľ ide o vyjadrenie krajského súdu, dal do pozornosti, že krajský súd sa nijako nevysporiadal s podstatou sťažnosti a tam použitou argumentáciou sťažovateľky o nedostatkoch napadnutého rozhodnutia a nerefletoval na sťažovateľkou označenú judikatúru, ktorá podporovala jej argumentáciu. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka bola toho názoru, že sťažnosti je potrebné vyhovieť. Zároveň v replike oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci.

11. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto preskúmava len to, či orgán verejnej moci ten-ktorý zákon nevyložil spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08).

13. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa tvrdí, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

15. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v civilnom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

16. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Z týchto hľadísk preto posudzoval ústavný súd aj sťažovateľkou napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov.

17. Krajský súd, ako už bolo uvedené, odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne, keď sa stotožnil s jeho nosným záverom, že *„Spotrebiteľská zmluva o úvere tak podľa názoru súdu obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré zmenkový súd vôbec neskúmal. Zákonodarca stanovil oprávnenému v prípade, ak sa proti fyzickej osobe vymáha nárok zo zmenky, povinnosť preukázať, že nejde o nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou alebo že síce ide o nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, bolo prihliadnuté na prípadné neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Dôkazné bremeno má oprávnený. Nakoľko z listinných dôkazov predložených oprávneným, ani z pripojeného zmenkového spisu nevyplýva, že by pri posudzovaní vymáhaného nároku zo spotrebiteľskej zmluvy bolo prihliadnuté na vyššie uvedené neprijateľné podmienky obsiahnuté v spotrebiteľskej zmluve, súd má za to, že je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, a preto exekúciu zastavil.“*. Zároveň konštatoval nedôvodnosť odvolacích dôvodov (nesprávne právne posúdenie) a dodal, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, a keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal (bod 7 napadnutého uznesenia krajského súdu). Na zdôraznenie správnosti záverov prvoinštančného súdu analyzoval spotrebiteľské právo Európskej únie a konštatoval, že dohoda o vyplnení zmenky je neprijateľnou podmienkou, ktorú identifikoval ako ďalší dôvod zastavenia exekúcie (bod 16 napadnutého uznesenia krajského súdu) s argumentáciou, že znižuje štandard ochrany spotrebiteľa (bod 13 napadnutého uznesenia krajského súdu). V závere konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala vlastný vzťah s oprávneným, a preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami sťažovateľky (bod 17 napadnutého uznesenia

krajského súdu). Tieto paušálne závery krajského súdu po preskúmaní obsahu odvolaním napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie je možné považovať za arbitrárne a ústavne neakceptovateľné.

18. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie totiž je možné identifikovať, že svoj záver o existencii neprijateľných zmluvných podmienok založil na zisteniach, že poplatok za spracovanie medziúveru v sume 116,17 eur, poplatok za vystavenie biankozmenky v sume 16,59 eur a poplatok za vedenie úverového účtu podľa sadzovníka sú v rozpore s dobrými mravmi a chýba im hospodárska ekvivalencia (bod 25 uznesenia okresného súdu). V nadväznosti na uvedené konštatoval, že spotrebiteľská zmluva o úvere obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré zmenkový súd vôbec neskúmal, preto uzavrel, že je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) EP.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti svoj skôr judikovaný právny záver, že v prípade, ak vo veci konajúci súd identifikuje ako dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) EP neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je kvantifikovateľná a oddeliteľná od hlavného nároku, je povinný zastaviť exekúciu len v tej časti vymáhanej pohľadávky, ktorá spôsobuje neprípustnosť exekúcie (nález sp. zn. II. ÚS 299/2019 z 20. februára 2020).

20. Vychádzajúc z uvedeného, je potrebné konštatovať, že odôvodnenie zastavenia exekúcie v celom rozsahu nemôže obstať, keďže v konaní boli identifikované len neprijateľné podmienky, ktoré sú jednoznačne kvantifikovateľné.

21. Pokiaľ ide o argumentáciu krajského súdu európskym spotrebiteľským právom, ktoré zakazuje znižovať štandard ochrany spotrebiteľa a z toho rezultujúci záver krajského súdu, že dohoda o vyplnení zmenky je sama osebe neprijateľnou podmienkou, s uvedenou argumentáciou sa bez ďalšieho nemožno stotožniť, a to z dôvodu, že aj v prípade, ak by bol zmenkový platobný rozkaz vydaný v základnom konaní bez toho, aby súd prihliadol na prípadné neprijateľné podmienky, zachovanie štandardu ochrany spotrebiteľa je zabezpečené práve v exekučnom konaní, v ktorom exekučný súd preskúmať neprijateľnosť podmienok môže. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol argumentáciu krajského súdu, že samotná dohoda o vyplnení zmenky mohla byť v rozhodnom čase neprijateľnou zmluvnou podmienkou a predstavuje samostatný dôvod na zastavenie exekúcie.

22. Rovnako záver krajského súdu, ktorý konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala vlastný vzťah s povinnými, a preto sa ostatnými námietkami nezaoberal, možno považovať za prekvapivý a arbitrárny, a preto aj ústavne neakceptovateľný. Prekvapivý preto, že okresný súd k takémuto záveru nedospel (z obsahu bodu 14 odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka svoj návrh včas doplnila), a arbitrárny preto, že krajský súd tento svoj záver nijako neodôvodnil. V nadväznosti na uvedené nemôže obstať ani argument, že v dôsledku toho nebolo potrebné sa vysporiadať s ostatnými námietkami vznesenými v odvolaní.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ďalším dôvodom ústavnej neudržateľnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu je svojvoľné nereflexívne odvolacie dôvody a argumentáciu sťažovateľky podporenú rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, ktoré zásadným spôsobom spochybnili paušálny a nepreskúmateľný záver súdu prvej inštancie o naplnení predpokladov na aplikáciu § 57 ods. 1 písm. m) EP. Krajský súd sa v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia nijakým spôsobom nevysporiadal s právnymi názormi vyšších súdnych autorít, ktoré boli podľa názoru ústavného súdu aplikovateľné aj vo veci sťažovateľky.

24. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedených úvah, dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

25. Ústavný súd na základe zistenia, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

26. V ďalšom postupe je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

IV. Trovy konania

27. Ústavný súd, vychádzajúc z § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, priznal podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľke náhradu trov konania v sume 530,86 eur z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti) v hodnote po 208,67 eur vrátane dvoch režijných paušálov v hodnote po 12,52 eur (bod 4 výroku nálezu). Uvedené sumy sa zvyšujú o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %, keďže právny zástupca sťažovateľky je platiteľom tejto dane. Za úkon vyjadrenie k stanovisku krajského súdu doručené 27. júla 2023 ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahovalo žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by mu nebola známa, resp. nevyplývala zo samotného spisu.

28. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

29. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. augusta 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu